

buje-wäe teenistusjes olnud!" „Astuge siis minu teise hobuse selja," ütles postipois, „sest siit on veel pool pennifoormat moad linna." Teine teise förwas sõites ütles soldat: „aga ei tea tulu ma linnas veel ööernaeale wöin jääda, sest mul ep ole mite koplakat." „Tulge minu hobuse talli, seal on ïoe ja lui teil peaks tulum olema, wöin teile paar hobuse teffi anda." Seda pakumist wötis soldat tänuva vastu.

„Home tahan mina teid hea meelega aidata," ütles postipois lähest südamest. „Meie linnas on üks maea, fus wanad, haiged ja fa waesed teeläiad saawad vastu-wöetud ja nende eest hoolit fantud ja tohter läib seal haigeid waatamas ja arstimas. Home fui mul aega on, lähen teiegrae kohtu pea wanema juure." „Kas se on ita veel seesama wana?" üsis postipois. „Mõh, kas teie meie linnu siis tunnete?" üsis postipois imeteledes. „Olen ford ammuist aast, siit läbi tulnud, vastas wana, sel forral oli siin üks wana wihane raepea wanem, kes fui foer inimeste vastu haukus." „Oh se! ütles postipois, se on juba ammu surnud. Niiüd on meil üks armas, lähe mees, kes teiste peale halastab, mis wana ilmasgi ei teinud. Qui keegi ford fogemata tema jala peale oli tallanud, siis tema ei unustanud seda surmani mite ära!" Nende sõnade peale öhtas soldat sügawaste südamest. „Kelle juures teie sel forral, fui enne siin läisite, kõteris olite?" üsis postipois

veel. „Ühe sepa paeas, fus mina sugu tööd tegin, sest mina olen öpetud sep." „Wöi selle juures, ütles postipois. „Ma olen teda fa veel tunnud. Aga se oli isegi päris laikufoer!" „Kas tema fa juba surnud?" üsis soldat. „Jah, tema on surnud, tema naene ja lapsed fa, sest sugust vole ühktegi enam järel.

Soldat oli niiüd wait, aga postipois kuulis et tema ueste sügawaste südamest öhtas. Mehel wöib fül sur häda olla möttes postipois. Qui nemad viimaks linna tulid, olid fölk jo magamas, posti peremees ja teised postipoisid. Selle läbi julgus postipois oma jelsejimehe talli wötta, tegi temale magamise ajet ühe tühja suure laera firstu sisse ja heitis ise oma asemele. Aga tema ei jäanud mite lohe magama. Mõna aea pärast, fui eht soldat wöis arvata, teda jo magawad, kuulis postipois soldati nutmisi, öhfamisi ja öigamisi, nenda et tema ei saanud magada. Qui aga sugu liikumisi tallis kuulda oli, siis oli ta lohe wait, aga ni pea fui fölk jälle waha oli, olid täda healed fa jälle kuulda! Postipois püüdis fül möned sõnad, mis kuulda olid äratululata, aga mite üks sõna, kellegi tema oleks täit aru saanud fölas tema förwu.

Teisel homisul wiis postipois teda, nenda tuida tema lubanud, rae kohtu pea wanema juure. Tema wötis soldati lähfeste vastu ja andis temale sedelit, et teda vidi waeste hoone vastu wöetud saama. Siis wiis postipois teda senna maease.